

си села и градове ще са росчуче твоята юнашка пѣсенъ, викнала
и таквази пѣсенъ запѣла:

Дай ми Боже едно гърло,
Едно гърло съсъ два гласа,
Да си запямъ на високо,
Да са чуе на широко!

Че ни прати тоз' юнака
Да ни избави огъ арапа,
Отъ арапа кръвопийца
Душегуба аравийца.

Деветъ годин' що ни й кръвъ пилъ:
Грабилъ мжчилъ страшно морилъ,
Не въ домъ, не въ дворъ не въ джбравъ
Намѣрвахме ни одбрана!

Сичко наше бѣ освоилъ,
Домове ни бѣ развалилъ:
Момите ни бѣ размомилъ,
Момците ни бѣ заробилъ!

Запрѣлъ бѣше вси пжтища
И забранилъ вси кжрища,
Зепустилъ бѣ плугъ и рало
И расплакалъ старо й младо!

Деветъ годин' лели лели!
Какъ сме горки ни търпели;
Търпели сме и линели,
Въздишали й слъзи дѣли,

Не сж моми запѣйвали,
Нето хурки надѣйвали,
Не сж прели ни мотали,
Ни сновали ни такали.

Прикня си не кроили,
Пѣстри поли си не шили,
Не то лица си сж мили,
Руси куси не ресили.

Градинки си не сажали,
Съ китка цвете не труфйли,
Гердани имъ мухливѣли,
Кусичници плеснивѣли.

Нѣмо било вредъ отъ свирни,
Въ гробъ лежели вси веселби.
Седенки си трѣвливѣли,
А хорища трѣнливѣли.

Оддѣлилъ ни й отъ закони
И развалилъ вси канони:
Обруци си оставихме
И зборове забравихме.